

Új Lant

Az Újpesti Baptisták Lapja

2010. DECEMBER

XIX. ÉVF. 5. (132.) SZÁM

Adventből karácsony felé

A fákon még lebegnek aransárga levelek, de reggelente köd árasztja el utcáinkat, és csatakosak vagyunk a mindent átható párától. Majd jönnek a deres reggelek, faggyal, hideggel, hóeséssel, jéggel.

Valami elmúlik, valami elmúlt.

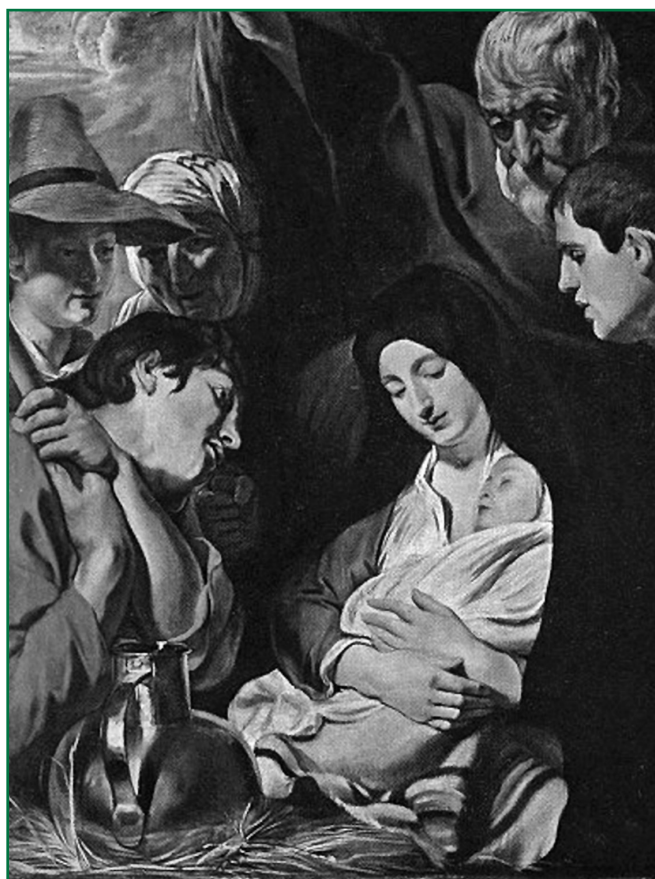
Szomorkodhatnak, mert búcsúznunk kell a sirogató napfénytől (acélos hideggel süt ezután), a madárdaltól (varjak káromgása tölti be a levegőt), a tavasz, a nyár, az ősz szépségeitől. De hallgassunk csak bele Ezsaiás próféta évezredekkel ezelőtt elmondott szavaiba: „Kelj fel, tündökölj, mert eljött világosságod, rád ragyogott az Úr dicsősége. Bár még sötétség borítja a földet, sűrű homály a nemzeteket, de fölötted ott ragyog az Úr, dicsősége meglátszik rajtad.” (Ézs 60,1-2)

A távolból fölsejlik egy csillag fénye. Nőttön nő, beragyog mindent, átjárja az egész világot. Elkezdődött advent ünnepe. Napról napra csillagok, gyertyák gyúlnak, hogy karácsony egészen beragyogja a világot.

Az a célunk, hogy az emberszívekben is világosság ragyogjon fel. Ahogy közeledünk karácsony felé, szeretnénk egyre többet elmondani és meghallani az örömhírből, az evangéliumból. Hiszen megszületett, eljött közénk a világ világossága, hogy életet, békességet, bűnbocsánatot, boldogságot hozzon. Jézus Krisztus születésére készülődve kívánok sok boldogságot minden olvasónak!

Mészáros Kornél
lelkipásztor

Ha van szívedben osztható
nyugalom és béke,
átjárja majd a lelkedet
a szeretet fénye.

Jacob Jordanes (1593–1678) A pásztorok hódolata

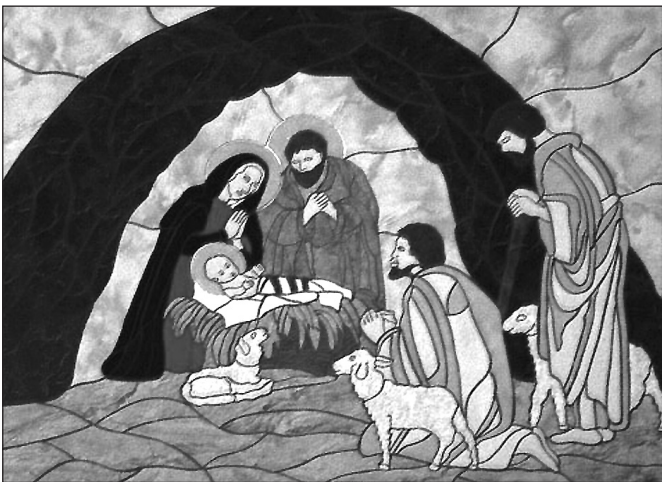
„Először azért kell örülni, mert Isten emberré lett, hogy ember lenne Isten. Másodszor azért, hogy az Úr lőtt szolga, hogy a szolga lenne úrrá, és mennyországnak királya. Harmadszor azért, mert Isten mennyországból leszállott, hogy ember földről mennyekbe fölmenne. Negyedszer azért, hogy Istennek lőtt embernek fia, hogy ember lenne Istennek fia. Ötödszer azért, mert haláltalan Isten lett halálössé, hogy az halálos ember lenne haláltalan. Hatodszor azért, mert az gazdag Isten lőtt szegénnyé, hogy szegény ember lenne gazdaggá.”

(Cornides-kódex karácsonyi prédikációja)

Áldott karácsonyt kívánunk minden kedves olvasónak!

A mi Urunk Jézus Krisztus test szerinti születése

„Számptalan évszázad elteltével a világ teremtése után, amikor kezdetben megteremtette Isten az eget és a földet és a maga képmására megformálta az embert; sok évszázaddal is a vízözön után, amikor a Magasságbeli a felhőkbe helyezte a szivárványt, a szövetség és a béke jelét; 21 évszázaddal azután, hogy Ábrahám, a hitben atyánk, kivándorolt a kaldeai Úr városából; a 13. évszázadban azután, hogy Izrael népe Mózes vezetésével kivonult Egyiptomból; körülbelül az 1000. esztendőben Dávid királlyá kenése után; Dániel jövendölése szerint a 65. héten; a 194. Olimpiászkor; a Város (Róma) alapítása 752. évében, Octavianus Augustus császár uralkodásának 42. esztendejében, amikor béke honolt az egész földkerekségen, Jézus Krisztus, az örök Isten és az örök Atyának Fia, legkegyesebb eljövételével megszentelni akarván a világot, a Szentlélektől fogantatván, és a fogantatása után kilenc hónap elteltével, a júdeai Betlehemben Szűz Máriától megszületett és emberré lett.”

Az Úr Jézus nem Rómában, a császári udvarban született, hogy hatalom és fegyver segítségével a világ ura legyen, hanem a pásztorok között, hogy ezzel is megmutassa földi küldetésének békeszerető voltát. Ahogyan a pásztor simogatja és gondozza bárányait, ugyanúgy fogja majd ő is simogatni és gondját viselni minden embernek. És ahogyan a pásztor is jobban aggódik egy beteg vagy elveszett bárányáért, mint a másik kilencvenkilencért, ugyanúgy lesz majd az Úrnak is nagyobb gondja a bűnösökre, mint az igazakra, vagyis az angyaloknál jobban az emberekre. És ahogyan a pásztor ismeri minden egyes juhát, és a juhok is ismerik pásztorukat, ugyanúgy lesz vele is, a Főpappal, és az ő értelmes, emberi nyájával. És ahogyan a pásztor őrt áll éjszaka a nyája mellett, amikor az egész világ gondtalanul álomba merül, ugyanúgy fog ő is, a Legjobb Pásztor, sok-sok félelemmel és kísértésekkel teli éjszakán át őrködni az emberi nyája felett, és imádkozni érte engedelmessé alázattal a Mennyei Atyához.

A karácsonyi ajtó

Emlékszem, rég volt. A bezárt ajtót hosszú esteken remegve lestem.

Vártam nyílását azon a sok-sok felejthetetlen szép, gyermekkori karácsonyesten.

Kipirult arccal, dobogó szívvel, úgy vártam, mikor fordul a zárja, mikor tárul fel, mikor ragyog fel a titkok fája.

Ó, hogy csábított minden kis ága!

Rég volt ... azóta évek repültek, és messziről int már az öregség, s azt veszem észre, felnőtt, vén gyerek, - ez már nem emlékszem, - a karácsonyi ajtót lesem még!

Ó, de már többet tudok azóta! Gazdagabb titkok hívnak és várnak! Ragyogóbb minden karácsonyfánál, mit a szem nem láthat országában a dicső Királynak!

Tudom, az ajtó egyszer kitárul. S jöhetnek gondok vagy szenvedések, ez ad most nékem derűt, nyugalmat, hogy ott az élet az ajtó mögött ... s már küszöbén élek.

H. M. R.

Kié legyen a Gyermekek?

„Kié legyen hát ez a Gyermekek, ha nem a miénk, embereké?! Az angyalok nem szorulnak rá, az ördögöknek nem kell. Mi azonban rászorulunk, aminthogy értünk lett emberré. Úgy illik hát, hogy örömmel vegyük, ahogy az angyal mondja: Született néktek a Megtartó.”

Luther Márton: Jer, örvendjünk, keresztyének! (Szabó József fordítása)

PÁSZTORLEVÉL

A várakozástól eljutni a beteljesedésig

Isten népe csaknem végig a várakozás idejét éli. Az ősatyák korától mindmáig. Várja Noé, hogy apadjon a víz, és szárazföldre léphessenek. Vár Ábrahám és Sára Isten ígéretének beteljesülésére, várakozik Mózes, hogy az Úr népe célba érjen. Várakozik Dávid – felkenetését követően –, hogy trónra léphessen, várakozik Simeon, hogy meglássa Izrael vigasztalását, és vele várja évszázadok óta Izrael a Messiást, az Érkezőt, Krisztust!

És akkor, a „rendelt időben” megtörténik a csoda. Immár múlt időben, 2000 éve már múlt időben olvashatjuk, hogy „Jézus Krisztus születése pedig így történt...” (Mt 1,18).

Mert hiszen megtörtént! Boldog szívvel kiált-hatunk fel, hogy volt értelme a hosszú, időnként reménytelennek tűnő várakozásnak, mert beteljesedett az ígéret, a prófétai szó, Isten kijelentett szava. „Megszületett néktek ma a Megtartó, az Úr Krisztus a Dávid városában...” (Lk 2,11).

Többé nem lehet kérdés, hogy a próféták hitelesen jövendöltek, hogy Isten előre megígérte, még a város nevét is megmondta, és ha kellett, még népszámlálást is kiírt Augustus császár, hogy minden úgy történjen, és ott szülessen meg a mi Urunk, Jézus Krisztus.

Advent, a várakozás az újszövetségi kor valósága is. Igaz, hogy a mi Urunk, Jézus Krisztus megszületett kétezer évvel ezelőtt, majd kereszthalála után feltámadt, és a mennybe ment, de várjuk, hogy visszajöjjön. Az Ószövetség népe várta az Érkezőt, az Újszövetség népe a Visszaérkezőt várja epekedve. Mert ígérete szerint ismét eljön. Népe örvendező szívvel várja érkezését, hogy találkozzon vele, és immár mindörökké együtt lehessünk.

Az Úr Jézus itt volt közöttünk testben, és ígérete szerint mennybemenetelét követően is velünk van a világ végezetéig. Így nem ellentétes a mondat, hogy vele várunk órá! Hiszen azt várjuk, hogy színről színre láthassuk őt, hogy közvetlenül halljuk a hangját, hogy mindig vele lehessünk.

Advent idején mintha egy magasra emelkedő vonalat húznánk a földről az ég felé. Ami átvezet ünnepből az ünnepbe, és mindeközben eszünkbe jutnak várakozásaink.

Adventtől függetlenül a kisgyermeknek nagyok szeretnének lenni! Nem tudják, mi vár rájuk, de folyamatos várakozásuk, hogy testük növekedjék, életéveik száma szaporodjon, no meg az is, hogy az ünnepre készülődve múljanak már a napok, és a régóta áhított ajándékokat megkapják. Pedig milyen szép évek azok. Az önfelelt játék ideje, a

szülők gondoskodó, mindent megadni akaró szeretetének éve. Amikor csak bele kell simulni a szülők akaratába, szeretetébe, és teljes a biztonság. Mégis – várakozik, vágyakozik a gyermek valami másra, többre, beteljesedésre! A beteljesedés, még karácsony sem azt hozza, amit remélnek tőle. E földön múló ünnepet, elromló játékot, mulandóságot kapunk.

Ifjaink is sürgetnék az időt. A középiskolások szeretnének túl lenni az érettségien, a diploma, a jogosítvány megszerzésén, a felnőtté váláson. Mintha ott bent egy motor zúgna, hogy siettesék az idő múlását, hogy ne megnyugodva éljenek, hanem mindig mást akarjanak. Mást, vagyis előrehaladni, lépni, futni, változni s változtatni... Kicsit másként várják az ünnepet is, mint a gyermekkorban. Szégyenlősen, mégis reménykedve, vágyakozva valamilyen nagyszerű ajándék után. Csalódásaik sem olyan mértékűek, mert tanulatják, hogy e földön minden mulandó.

Néha a felnőttek is türelmetlenek, hogy a munkahelyi előléptetés bekövetkezzék, hogy egy üzletet megkössenek, hogy elmúljon betegségük, személyes gondjuk, hogy minden rendbe jöjjön körülöttük.

Időseink gyakran mondják, hogy nagyon vágyakoznak már kiköltözni e testből, és az Úrnál lenni. Őszinte várakozás van sokak szívében e csoda mielőbbi beteljesedéséért.

A várakozás motivációkat hoz az élet minden területén.

Vajon milyen módon várjuk, hogy jöjjön már a karácsony, vagy hogy visszaérkezzenek Megváltónk?

Melyik az Isten szerinti adventi út, amely karácsony felé vezet? Amelyik nem hoz csalódást, amely beteljesülése életet jelent? Igazi karácsonyt! Ahogy énekeljük, ismételjük: „Krisztus megszabadít, Krisztus megszabadít!”

Ünnepi előkészületeinkben legyen ott a szent várakozás, vágyakozás az ünnep után! Hogy minden adventi vasárnap előrébb vigyen karácsony felé! Hogy karácsony előrébb vigyen a már megélt karácsonyaink sorában. Készüljünk a nagy találkozásra.

Ma halkan, az Urat sürgetve mondjuk: Jövel, Uram, Jézus! Némelyek hozzáteszik, hogy: „hamar”!

Ő viszont azt mondja: „Itt vagyok! Békesség néktek! Ne féljete! Azért jöttem, hogy megkeressek, megtaláljalak! A tenyeremen hordozlak!”

Általa nem csalódások sorozata az életünk, hanem várakozásunk beteljesedése örömet jelent! Minden nap, minden óra, minden tette az Úrnappépítés. Többre-többre, előbbre visz bennünket.

Éljük meg mindezt ebben az évben is, tegye Isten áldottá 2010 karácsonyát, hogy reményteljes adventünk után boldog karácsonyunk lehessen!

Mészáros Kornél
lelkipásztor

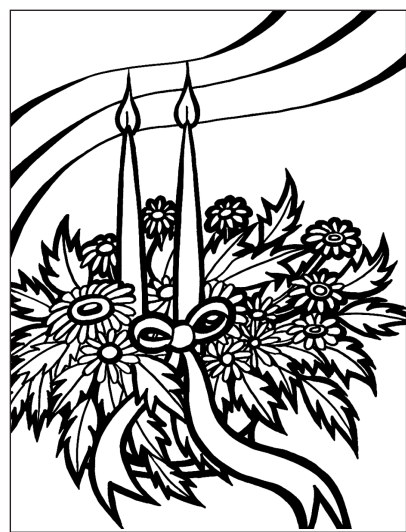
Adventben élünk

Advent... Mit is jelent e szó? Kérdésünkre az utca embere suta mosollyal jelezné, neki erről fogalma sincs. Ha némi vallásos ismeret is ragadt rá, akkor úgy tudná, hogy advent a karácsonyi készülődés időszaka. Gyakorló hívők válaszaiban visszatérő elem lenne „a várás, a várakozás”. Hogy ehhez aztán mit kapcsolnak, az hitük minőségére is utal.

A kezdő hívők inkább karácsonyvárók. A haladó hívők már jobbára Krisztus-várók. Az egyik csoport válaszában a hangsúly a közelgő ünnepen van, a másik csoport esetében viszont már az ünnepeken, Jézus Krisztuson.

Mire beköszönt a szenteste, a várakozásából következő tevékenység gyümölcseként mindenki eléri célját: a hitben kezdő a szép keresztyén karácsonyt, a hitben haladó pedig a testté lett Igével, Jézus Krisztussal való közössége feléledését, elmélyülését. – Mi tehát, akiknek az adventben élés a felfokozott várakozást jelenti, nem fogunk csalódni. Ám mi lesz azokkal, akik semmit, senkit sem várnak, még most, az adventi időben sem?

Rettenetes kimondani, de a nem várók mind ünneptelenül, sőt Krisztustalanul maradnának, ha az advent, amint ezt sokan vélik, csak a várakozással lenne egyenlő. Ám advent eredeti jelentése több, és ezért evangélium a mindenben csalódott, mit sem váró felebarátainknak is... Adventben ugyanis, amely az ősi „Adventus Domini”, „Az Úr érkezése” ünnepnévből ered, nem a várakozás, hanem az érkezés a lényeges.

Adventben élve tudatosodjon bennem és benned a drága evangélium: az Úr érkezik. Érkezik hozzám és hozzád, akik akárhogyan is, de várjuk őt. Ám adventben élve tudatosodjon bennünk az is, hogy az Úr általam és általad meg akar érkezni szabadításával azokhoz is, akik még vagy már vagy egyáltalán nem várják őt; hogy az Istent inkább kerülő, mint váró *Adyhoz* hasonlóan átélhesék ők is: „Mikor elhagytak, / Mikor a lelkem roskadozva vittem, / Csöndesen és váratlanul / Átölelt az Isten...”

Győri Kornél

Ha nálunk született volna...

*Népszámlálás volt Betlehemben, –
így szól a Karácsony története, –
s akkor született meg egy istállóban
az Úr egy Fia, – Mária Gyermeke...
Nem volt, ki szállást adjon nekik.
Barmok lehelték rá a meleget.
Nem volt egy pólyája, egyetlen takarója,
Így szól az Írás... Mert ott született!*

*De Cegléden, vagy Kecskeméten,
a Hortobágyon ha született volna,
az első Karácsony igaz történetéről
a Bibliában így írtak volna:
... Rozál épp az udvart septe.
János meg a jószágnak almozott.
A kis Péterke az öreg kandúrral játszott.
A Puli, az meg hátul kalandozott.*

*Akkor ért a ház elé József.
Jó tejszagot lehelt a méla csönd.
Mária, fáradtan, alig vonszolta magát
S a kerítésen át József beköszönt.
Rozál fogadta hangos szóval:
– Mi szél sodorta erre kendteket? –
– Törvénybe mennénk. De beteg lett az asszony
s pihenni kéne, mert – ránk esteledett.*

*Kerestünk födélt a korcsmában.
De szállást a bérlője nem adott.
Hej pedig az asszony az utolsóban van már,
de hiába – nincs pénz, mert szegény vagyok...
Már istálló is elég lenne,
Csak tető legyen már fejünk felett... –
Rozál a seprűjét a falnak támasztotta,
Bodri a kiskapuig settenkedett.*

*– Takarodsz vissza, beste lelke!
Kerüljenek csak kentek bentébb!
Talán egy ágy, az csak akad majd még a háznál.
Hogy elfáradt, szegény!... Esem a lelkét!... –
Szélesre tárta a kiskaput.*

Mária arca, mint viasz: sápadt.

– Ne ugass már, Bodri!... Hát nem látod, hogy vendég?!
Eredj csak, Péterke s szólj az apádnak!

Jöjjön csak, lelkem, segíték én...

Támaszkodjék rám!... Óvatost lépjen!...

Úgy-úgy, lelkem!... Kend meg csukja be csak a kaput,
de siessen, oszt maga is segítjen!... –
János is sebtén előkerült.

Kemény keze még a villát fogta.

– Utasok... Nincsen szállásuk... S beteg az asszony...
Behívtam őket...- Mért ne tettek volna?

– Az asszonynak vess tiszta ágyat!

Az ember meg a lócán elalhat.

És valami enni is akad tán a háznál...

Péter, egy kis borért, fiam, szaladj csak!... –

A Bodri is odasüندörgött.

Péter a butykossal máris kocog.

S ameddig az asszony megoetette az ágyat,

János kolbászt s egy köcsög tejet hozott.

Máriát már a fájdalom rázta.

A párnák között csöndesen feküdt.

S amíg az asszony terít, megnyugodva látja,

Hogy János a szobába épen befűt.

A kemencében lángolt a tűz.

Rozál az ágynál csendesen állt ott

És lelkükre a tiszta ágy friss párna-szaga,

Mint békesség, csendesen leszállott...

Kint az égen holdfény ragyogott.

Házra, tájra ezüstszín-port hintett.

S még nem volt éjfél, mikor a meleg szobában,

ím, megszületett a régenvárt Kisded...

A szomszédságból akadt bölcső...

Nagy Andráséktól csipkés kis paplan.

S négy-öt asszony zibongott a szomszéd szobában,

a kis teknő körül szép kör-alakban...

Jaj de szép... s fiú!... Nézd csak, apjuk!...

Ujjongott Rozál, míg óva mosta...

És ígyen született meg az Isten Gyermeke...

... Már... hogyha nálunk születhetett volna!...

Alföldi Géza (1948. december 24.)

Karácsonykor

„Odakünt hunyorogva leleskedik az est; a zene szétszállt már a lakásokban és mintha elhallgatott volna, pedig némán száll tovább, mint ahogy mindig szólt, a múlt alkonyodó utcájában, a jelen gyantás fenyőillatában, és szól majd a jövő ragyogásában is, mert a szeretet és békesség muzsikája – összekötve időt és embereket – el nem hallgat soha.

...

– Szabad-e betlehemet köszönteni?...

Hát persze, hogy szabad, hiszen ezen az estén mindent szabad, ami dal, ritmus, simogató mese, vers és álom, képzelet és alkotó szertelenség, mert megfoghatatlanul zeng a béke eljövendő valóságának örök hárfája, oktató a nehézfejű öregeket, fékezve a szertelen fiatalokat, békítve ezt a sok szándékú nagy családot, hogy legalább ilyenkor tegyék ki a bicskát az asztalra, és tegyenek a zsebbe diót helyette, amiből természetesen aranydió lesz, mert ilyenkor csakis aranydiók teremnek a jó szándék karácsonyfáján, hiszen fel-felzendül a karácsonyi muzsika, s ilyenkor minden lehetséges.

...

Megszólal a távoli halk zene, a hold benéz az ablakon, de nem mondja meg, hogy ez még csak álom, vágy, a reménykedő emberiség könyörgése, hogy a gondolatokban és tettekben mindig ilyen karácsonyesti Béke legyen a Világon.”

Karácsonykor – részlet Fekete István könyvéből

Ébredj fel, ember...

Ébredj fel, ember, mert Isten érted lett ember! Örökre halott lennél, ha ő bele nem születik az időbe. Sohasem szabadultál volna meg a bűnös testtől, ha ő fel nem ölti a bűnös test hasonlóságát. Örökre hatalmában tartana a nyomorúság, ha ő nem lett volna irgalmas. Nem éledhettél volna újra, ha ő nem segítene. Elvesznél, ha ő el nem jött volna.

(Ágoston egyházatya)

A tiszta szív fehér kesztyűjével...

Húszéves az újpesti harangzenekar

Az új „hangszín”, a harangok hangja először 1990 karácsonyán szólalt meg gyülekezetünkben. Azóta nálunk is igaz az ének: „zúgó harang, ének és orgonahang, mind az ő szent nevét áldják!” Ekkor alakult meg gyülekezetünk harangzenekara. A múlttól, jelenről és jövőről kérdeztem a harangkórus egykori és jelenlegi vezetőjét, Kovács István és Simon Norbert testvéreket.

– István, a hívő lélek mindig szeretne Istenünk dicsőítésére többet, szebbet, tökéletesebbet adni. Hogyan gondolkodik erről az, aki zenei dicsőítést vezet?

– Természetesen így van! A melegszívű gyulai gyülekezetben növekedtem fel, ahol nagyon szereték énekelni, zenével is dicsőíteni az Urat. Szívesen csatlakoztam én is ezekhez a szolgálatokhoz, és ha valamit hibáztam, gyakran vigasztaltak: „Nem baj az, testvér, csak szívből jöjjön!” Ma már hittel valom: a tiszta áldozathoz az elmélyültség is szükséges. És hogy többet...? Igen! Szerintem minden lehetőséget meg kell ragadni, ahogyan csak az Urat dicsőíteni tudjuk.

– Hogy született meg a harangzenekar gondolata? Ez is onnét ered, hogy „többet adni szeretetből”?

– A 80-as évek végén gyülekezetünk tagja lett egy amerikai missziós házaspár. Hazájukban már nagy múlttal rendelkezett ez a zenekari forma, de nálunk még nem nagyon ismerték. Dr. Errol Simmons, az IBLA vezetője és felesége, Mary felajánlották a gyülekezetnek: ajándékba kaphatjuk az összes felszerelést és némi betanítási segítséget, ha vállaljuk... Bátorításul elmondták, hogy Spanyolországban is ők indítottak el egy harangzenekart, és Isten megáldotta őket. A mi szívünkben is megszületett a vágy, hogy ilyen formában is jó lenne a fiataljainkkal szolgálni Istennek, ha már ő alkalmat nyitott rá.

– Tehát ez győzött meg arról, hogy helyes úton indultok?

– Isten kegyelmének tartottuk ezt a lehetőséget, és talán egy kicsit válaszként is szívünk vágyára.

– Milyen alapon választottát zenészeket?

– 11 muzsikusra van szükség. Amikor híre ment a lehetőségnek, sokan jelentkeztek. Ez is az áldás része volt, hogy nem nekünk kellett győzködni a gyerekeket, ők jöttek. De három dolog mindenképpen szükséges volt hozzá: hívő szív, kottaolvasási tudás és hűség. A hűség azért fontos, mert itt nem közös szövegeket játszanak a zenészek, hanem minden játékos egy önálló részfeladatot végez. Itt nem lehet azt megtenni, hogy valaki ki-beugrál, mert egy új tag esetén szinte mindenkinek újra kell tanulnia az igazodást a játékban.

– Mikor szolgáltatok vele először?

– Két hónap gyakorlás után 1990 karácsonyán, nagyon jó fogadtatással. Ez nem azt jelentette, hogy mi olyan tökéletesek voltunk, inkább újszerűek, és a harangjáték meggyőzően gyönyörű! Ráadásul különösen érzékeny módon tudja megnyitni a szívet az Ige befogadására.

– Szolgáltatok másutt is?

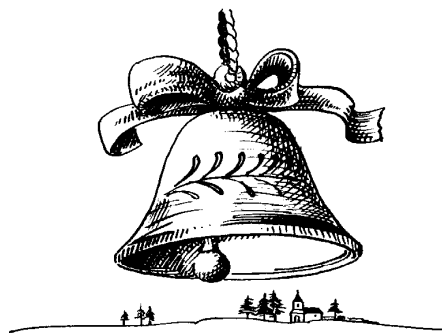
– Sokfelé hívtak. Egyházi rendezvényekre, polgárra... picinyke falvakba is. Az egyik legromantikusabb élményünk még a kezdetek kezdetén volt, amikor egy református templomból kértünk kölcsön padokat, arra tettünk ülőpárnákat, és így alakítottuk ki az asztalt...

– Van-e valaki, aki az első harangzenekarból még most is itt szolgál?

– Ha jól emlékszem, Papp Szabolcs és Simon Norbert.

– Mikor adtad át a vezetést, miért és kinek?

– Tudod, egyéb szolgálatok, család, gyerek... át kellett rendezni a feladatokat. Akkor Norbertet már terhelhető, ambiciózus és jó szervezőképességű zenészként ismertük...

– Norbi, milyen zenei tapasztalataid voltak már, amikor ezt a szép feladatot az Úr rád bízta?

– Nyolc év hegedűtanulás – mint fő hangszer –, énekkarban éneklés, karvezetői tanfolyam elvégzése... és nagy áldás volt, hogy Istvánnal még egy évig közösen dolgozhattunk.

– Egyedülálló és szép múlttal rendelkező zenekart kaptál, milyen tervekkel vetted át 15 évvel ezelőtt?

– Célunk a folyamatos tökéletesedés volt. Itt minden embert külön kell instruálni. Jó ritmusérzék kell. Gondold el, hogy a zongorista egymaga játszik el egy zenedarabot, itt minden hangot más és más üt le, és mégis úgy kell ennek hangzani, mintha egyetlen ember játszaná az egészet! Nagy koncentrációkészséget igényel, hiszen 45 perc alatt egy pillanatra se szabad lazítani: még egy egyszerű anyagnak is bonyolult a ritmikája.

– Az elmúlt 15 év alatt mit sikerült megvalósítanotok?

– Hidd el, a jó közösség, a tiszta lélek a legfontosabb! Ez a zenekar megtartó erő a fiatalok között! Hasznos és nem parlagi dolgokkal töltik az idejüket. Ha valakivel valami baj van, még ha nem mondja is, akkor is kitérnek a játékából... tudunk

segíteni... és zeneileg is szépen fejlődünk. Már külön CD-felvételünk is van!

- *Mi volt eddig számodra a legkedvesebb darab, amit előadtatok, és miért?*

- Nagy áldás *Beharka Pali* bácsi fáradhatatlan segítségére. Ő dolgozta át számunkra az „Ó, mily hű barátunk Jézus...” kezdetű éneket is. Fuvolával szólal meg, és bizony kaput nyit a lelkeken, amikor a szövegét is dúdolják. De az „Afrikai Alleluia” is igen különleges. Képzeld el, hogy kongadobbal kísérik... nagy kihívás ez nekünk és igen különleges. De játszunk klasszikusokat is, *Bach*, *Vivaldi* és egyéb szerzők átiratait.

- *A tagok cseréje nagy gondal jár?*

- Igen is meg nem is. Magától szinte még senki se „tette le a lantot”, csak ha családod alapított, elköltözött, tovább tanult... hála, hogy vannak új érdeklődők is, de a gond ilyenkor az, hogy a technikai gyakorlatokat mindig előlről kell kezdeni.

- *Mi történik, ha valaki hirtelen megbetegszik?*

- Volt már olyan eset, hogy én álltam be helyette, de sokan még lázasan is eljönnek, mert tudják, hogy mit jelent egy „szólam” kiesése a zeneműből. Ha pedig nincs más megoldás, a régiak is beugranak.

- *Milyen meghívásoknak tettetek eleget?*

- Az elmúlt két évtized alatt 50-60 hazai településre hívtak, különböző egyházak gyülekezeteibe, de harangoztunk a Parlamentben, a Vigadóban, idősoththonban és leánynevelő intézetben is.

- *Nehéz a csomagolás?*

- Á, nem! Semmiség. Négy doboz, három kocsi.

- *Amikor én rátok gondolok, mindig a fehér kesztyűs zenészek jutnak eszembe. Miért kell a kesztyű?*

- A kéz izzad, zsíros is, az ujjlenyomatok is megmaradnak a hangszeren, és az is befolyásolja a hangszer hangját.

- *Tehát inkább védelem, mint elegancia?*

- Gyakorlatilag védelem, de megjelenésben elegancia. Azt hiszem ez nagyon illik a harangok ünnepléséhez.

- *Az ünnepélyes külső ilyenkor karácsony táján külön is hangsúlyos. Ez megérint benneteket?*

- Minket is és a hallgatókat is. Karácsony és a harang már régen összekapcsolódó fogalmak. De a harang az ember köznapi életében is szerepel: egy templomi harang például hívogat, veszélyre figyelmeztet, hírt ad... Talán éppen úgy, mint maga az Ige. Ez is szép benne.

- *Mi volt az eddigi legkedvesebb zenekari, karácsonyi emléked?*

- A 2008-as CD-felvétel utáni hangverseny itthon. Vibrafon, orgona, fuvola... csodás egység volt. Különös élmény, ha valakit a harangjáték s a hallható ige megérint... már tudod, ez mindent megért!

- *Azt kívánom, hogy amiként a főpap palástjára Isten rendelte oda a csengettyűket, úgyanígy harangzenekarunk is legyen áldott eszköz az Úr kezében!*

Salyámosy Éva

A harangnak is van lelke

Akármilyen csönd is volt a nagy fekete dobozban, F5-ösnek nem jött álom a szemére.

- Fáj - mondogatta.

Egy napon kisurrant piros bársonyágyából, hogy elpanaszolja fájalmát a Teremtőnek.

- Nahát, F5-ös! - mosolyodott el az Úr.

A kis harang odabotorkált a trónhoz, s keserves sírásra fakadt.

- Téged meg mi lelt? - hajolt le érte az Atya.

- Finoman fogj! Fáááj! - kiáltott a szívére mutatva a kis F5-ös.

- Ilyen nagy a baj?

- Felséges Fejedelem, föladam feladatom. Fényem fakó, földi fémkupacom fölösleges.

- Fölöttébb furán fecsegsz, ööö, akarom mondani, gyere közelebb!

A harang meghajtotta fejét, hogy az Úr a szívéig lásson. Az Atya óvatosan fektette puha tenyerére. A harang felsírt:

- Fáj!

- Ó, igen, látom. Fáj neked, hogy ilyen kicsi vagy. Amikor 37-en fősorakoztok az asztalon, és te lefelé nézel, társaid nagyobbak nálad. Az emberek pedig szeretik a nagy harangokat. Ha fölfelé nézel, mindenki kisebb nálad, s a gyerekek szeretik a kis harangokat. Ráadásul a karmester épp előtted áll, így ki se látszol. És bánt, hogy csak egy hangon tudsz zenélni, és még módosítanak is a kottában, s olyankor lecserélnek. De úgy látom, azt is nehezményezed, hogy máskor olyan sokat kell dolgoznod, bezzeg a széleken nyugodtabb az élet, az ő hangjuk nem kopik meg olyan hamar, mint a tiéd. Egy ideje csak ezekre gondolsz. Ezért nem akarsz tovább szolgálni.

- Fáj! - hüppögött a kis hangszer.

- Hát nem vetted észre, hogy azért van ennyi feladatod, mert ott épp rád van szükségem? Hiába vagyok 37-en, senki sem tudja átvenni a helyed. Ha nagyobb vagy kisebb lennél, fölöslegessé válnál. De így nélkülözhetetlen vagy. Hiszen csak egy F5-ös van az egész csapatban! S hogy nem látnak az emberek? Nem gondolsz arra, hogy én mindig figyellek? Azért teremtettelek, hogy nekem játssz, hogy hirdesd az öröömöm. Ne féltsd a hangod!

F5-ös soha többé nem panaszkodott. Szolgált fáradhatatlanul. Gyakran emlékeztette magát:

- Feledd fennhéjázó fejed! Föntről figyel, felé fordulj! Felemelő!

Szommer Hajnalka

Az ég és a föld ma egyesült, midőn Krisztus megszületett. Ma Isten a földre szállott, és az ember a mennybe emelkedett.

Új testvéreink mondták

Mészáros Johanna és Mészáros Péter képes riportja

Kovács Andrea

Korábban nagyon sok problémám volt a türelmetlenségemmel és a hirtelenségemmel. Megtérésem után kezdtem el esténként komolyabban imádkozni, és kérni Istent, hogy segítsen nekem a türelmet gyakorolni. Akkoriban sokat

éjszakáztunk *Gergő* mellett, mert jött a foga, és nehezen viselte. Egy ilyen átvirrasztott éjszakán értettem meg, hogy Isten meghallgatta a kérésemet, és így segít nekem türelmesebbé válni. Azóta már nem nyugtalankodom, hanem inkább énekelek. Szólót azért nem vállalnék, de a második sorban szívesen énekelnék az énekkarban. Boldog vagyok, hogy a gyülekezet tagja lehetek!

Milassin Anda

Bár a világból tértem meg, hitéletemhez végig támogatást kaptam a családomtól és a barátoktól is. Édesanyám is végig mellettem állt, örül, hogy megtaláltam az igazi helyem és utam. A nővérem és sógorom mindig nyitottak, ha hitbeli kérdésekkel fordulok hozzá-

juk. Elmondhatom, hogy Istentől olyan szívemhez közel álló személyeket kaptam, akiktől lehet tanulni, a világi dolgok mellett a hitéletet is támogatják, és bármilyen kételyemet, problémámat megoszthatom velük. Megtérésem óta legtöbbször a kiegyensúlyozottságot vették rajtam észre. Igazán szeretek mosolyogni, és bátran állíthatom, hogy azóta már a legőszintébb mosolyomat adhatom mindenkinek.

Torgyik Zsolt

Legtöbbször este, lefekvés előtt szoktam Bibliát olvasni, ilyenkor van időm rá, és úgy érzem, hogy ilyenkor tudom a legszemélyesebb kapcsolatot kialakítani Istennel. Hitemről általában a barátaimmal tudok beszélni. Az utóbbi időben feltűnt, hogy egyes rossz szokása-

imról teljesen vagy részben letettem. Azelőtt minden szövegre egyből kész voltam valami bántó szóval reagálni, ezt most már egyre inkább hanyagolom, vagy ha észreveszem magamat, akkor megbánom, amit mondtam, és bocsánatot kérek.

Kovács Petra

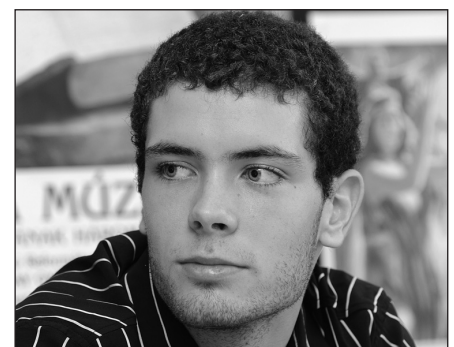
Szeretem elmondani az embereknek azt, hogy mit végzett Isten az életemben, és igyekszem úgy élni, hogy ne csak a szavaim, hanem a tetteim is ezt bizonyítsák. Sok ember vesz körül engem is, akik félelemmel és kilátástalanul tekintenek a jövőbe. Ezért próbálok min-

den pillanatot megragadni arra, hogy elmondhassam, van remény. Az idén biztosan más lesz a karácsony, mint az eddigiek. Szenteste le fogunk ülni együtt, és elolvassuk Jézus születésének a történetét. A családuk életében más lett a fontosságai sorrend, mint korábban volt.

Kovács Róbert

Úgy érzem, hogy most már megtaláltam a legfontosabb dolgot az életemben, és ez megadja azt az örömet, amit korábban a sportban kerestem. A hétköznapiakban szeretek beszélgetni olyan emberekkel, akik érdeklődnek a hitem iránt, és nemcsak a saját oldalukról közelítik meg, hanem próbálják befogadni, amit mondok. Legjobban mégis hívők között érzem magam, ott lehetőség van szinte bámiről beszélni, akár saját problémákról is. Szeretnék bármit megtenni az Úrért, de úgy érzem, hogy ha beszélhetek emberekkel, akkor érzem a leghasznosabbnak magam.

Bemutatjuk a Kovács családot

Kovács László testvért sokan ismerték már eddig is. Az Újpesten közlekedő autóbuszjáratokon sok ember életére vigyázva szállítja az utasokat. Őt is és feleségét, **Anitát** is látásból ismerik sokan, leginkább a februári BVSZ-vasárnapokon jártak itt Újpesten. Néhány hete azonban rendszeresen köztünk vannak. Gyülekezetünkhöz csatlakoztak.

– *Kovács testvért arra kértem, hogy röviden mutakozzanak be lapunk olvasói számára. Hányan vannak, honnan jöttek, mivel foglalkoznak a mindennapi élet során?*

– Fiatalabb éveinket a József utcában töltöttük, de természetesen Tahiban történt meg először, hogy megfogtam Anita kezét. El sem engedtem azóta, csak ha dolgozom. 1985. június 15-én volt a menyegzőnk a József utcában. Három gyermekünk van, **Gergely** (24), **Márton** (22), és **Gábor László** (16). Gergely Fótton lakik, Márton a nyáron megnősült, Újpalotán laknak, Gábor velünk él. A fóti gyülekezetből jöttünk, ahol 14 szép évet töltöttünk. A Nógrád Volán Budapesti Üzletágánál délutános autóbusz-vezetőként, a BKV járatain dolgozom. Feleségem, Anita az Egalitás Mozgássérült Alapítványnál személyi segítő és gyógypedagógiai asszisztensként dolgozik Pesthidegkúton. Gábor László fiam a Jerikó Keresztény Humán Gimnáziumba jár Kispestre.

– *Most Újpesten laktok?*

– Igen. Isten úgy segítette az életünket, hogy ebben a – családunkra és az országra vonatkoztatva is – válságos időben fóti házunkat eladva Újpesten a Berda József utcában találtunk új otthonra.

– *Mióta követitek az Úr Jézust?*

– Én 1981 pünkösdjén merítkeztem be, bemelegítési ígém a Jel 2,10 volt, „Légy hű mindhalálig, és néked adom az élet koronáját!” Anita keresztsége szintén pünkösdkor volt, csak 1984-ben, az ő bemelegítési ígéje Mk 5,34: „Leányom, a te hited megtartott téged...”. Mindkettőnk **Dobner Béla** testvér, feleségem édesapja merített be a József utcában. Gyermekünk még nem jutottak el a döntésig.

– *Ismeritek gyülekezetünk történelmét? Azt gondolom, ezt inkább Anitától kell megkérdeznem.*

– Most kezdünk ismerkedni a történelemmel a gyülekezeti honlapról, valamint édesanyám, **Győri Erika** elbeszéléseiből, aki itt nőtt fel Újpesten és maga is egy történelem. **Révész Benjámint** testvéremre tudok visszaemlékezni, akivel együtt dolgozhattunk a központban, valamint ő mutatott be és bemelegítésemkor is ő imádkozott felettem.

– *Milyen kapcsolatokat volt idáig az újpestiekkel?*

– Iskolai szünetekben sokat voltam a nagyszüleimnél (**Győri Erik** és felesége, **Dóri néni** – A szerk.),

akiknek fontos volt a gyülekezeti élet. Jó volt együtt jönni velük az imaházba. Bibliaköri emlékeim közül a születésnaposok köszöntése jut eszembe, amikor az ünnepezt anyyi 1 forintost hozott, ahány éves volt, és elénekeltük a kedvenc énekét. Nekem a mai napig a fülemben cseng: „A patak nál oly jól érzem magamat...”.

A kérdésre Laci is válaszol:

– Erik papáékról meg kell említenem, hogy amikor bekerültem a családba nagyon megfogott az, ahogy összefogják a gyerekeket és unokákat, egy születésnap vagy házassági évfordulós alkalmon, hogy együtt örüljünk velük.

A gyülekezetből az egyik kiemelkedő élményem, amikor **J. Irwin**, az Apollo 15 holdkomp pilótáját hallhattam élőben. Szinte minden országos megmozdulás színhelye az újpesti imaház volt. Itt találkozhattam ismerőseimmel, barátaimmal. Újpestről számomra a közösségépítés, a misszió és a zene jut eszembe.

Anita, Gábor és Laci

– *Milyen szolgálatokat végeztek előző gyülekezeteitekben Fótton?*

A kérdésre először Laci válaszol:

– Mindenképpen mérföldkönek nevezném életünkben a fóti gyülekezetet. A szülők védőszárnyai alól kirepülve mondhatnám itt váltunk felnőtté. Itt kaptam először bizalmat egy gyülekezettől olyan tisztségviselő szolgálatokra, amikre addig nem is gondoltam. Imaóra-vezetéssel kezdődtek szolgálataim, majd előljáró, jegyzőkönyvvezető, pénztáros, 2006-tól pedig gyülekezetvezető. Az országos telefonhálózat kiépítésétől kezdve Baptifon-kapcsolattartó voltam. Anita a szeretetvendégségek előkészítésében, idősök és gyerekek karácsonyi ajándékainak előkészítésében és kiemelt alkalmakon az imaház díszítésének szervezésében szorgoskodott. A gyülekezeti filmklub alkalmakat közösen szerveztük.

– *Mit vártok az újpesti gyülekezettől, és mit várhat tőletek az újpesti gyülekezet?*

– Lelki és baráti kapcsolatokat, együtt munkálkodást az Úr ügyében. Az adódó szolgálatokra, feladatokra nyitottak vagyunk.

M.N.L.

Új orgonista szolgál közöttünk

Beszélgetés Tóka Ágostonnal

Gyülekezetünk többek közt egy olyan új taggal is gyarapodott, akit orgonista szolgálatra hívtunk közénk. November 7-én, a délelőtti istentiszteleten *Beharka Pál* testvérünk üdvözölte *Tóka Ágostont*. Tőle kértünk néhány mondatnyi bemutatkozást az *Új Lant* olvasói számára.

– Szeretettel köszöntünk Újpesten! Kezdjünk néhány prózai adattal! Mikor és hol születél, családi körülményeid?

– Budapesten születtem 1988-ban, akkor még Székesfehérváron laktunk. Családunk öt tagú, két testvérem van.

– A hangszered többnyire templomokban használatos. Emlékszel-e, hogyan történt a választás?

– Előbb jött a szolgálati elhívás, majd később kezdtem vonzódni magához a hangszerhez. Meghatározó motiváció volt édesapám orgonajátéka is. Érdeklődtem a zene iránt, zongorázni tanultam, és jártam Újpesten a nyári Egyházzenei Tanfolyamon. Az egyik ilyen kurzus után eldöntöttem, hogy orgonálni fogok. Időnként helyettesíthettem édesapámat a gyülekezeti orgonista szolgálban, megragadtak az otthon hozzáférhető orgonás hangfelvételek. Végül visszavonhatatlanul beleszerettem a hangszerbe.

– Mikor kezdted el céltudatosan orgonálni tanulni, milyen állomások voltak ebben eddig?

– A székesfehérvári zeneiskolában kezdtem a rendszerezett orgonatanulást hatévnyi zongorázás után. 2004-ben Salgótarjánban került megrendezésre egy országos orgonaverseny, amely jelentős mérföldkő volt számomra, ott 2. helyezett lettem. Ez nagy lökést adott, úgy éreztem, a Jó Isten is errefelé terelget, így vágtam neki 2004-ben a váci Zeneművészeti Szakközépiskolának. Itt *dr. Bednarik Anasztázia* tanított, ő készített fel a továbbtanulásra is. 2008-tól tanulok a budapesti Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetemen, jelenleg a III. évfolyamon. Orgonatanáram *Pálúr János* – aki korábbi szoros szálakkal is kötődik az Újpesti Baptista Gyülekezethez –, *Ruppert István* és *Fassang László*. A zongorajátékot *Prunyi Ilonától* próbálom elsajátítani, a tőle kapott instrukciók és nagyszerű példák alapján ma egészen másként viszonyulok a zongorához. Mindenképpen szeretném megemlíteni *Spányi Miklós* nevét is, akitől a csembalózás, a continuojáték és a barokk kamarazene titkait leshetem el. Több mesterkurzuson vettem részt, világhírű professzorok, többek között *Olivier Latrynak*, a párizsi Notre Dame orgo-

nistájának vezetésével. Idén nyáron az Egyesült Államokban jártam tanulmányúton, ahol szintén életre szóló szakmai és úti élményekkel lettem gazdagabb. Mindezt a Jó Isten kivételes ajándékának érzem.

– Tanulmányaidal párhuzamosan már szakmai versenyekre is látogatsz. Említenél néhány kiemelkedő élményt ezzel kapcsolatban?

– Szakközépiskolai éveim alatt számos országos versenyen részt vettem, nemcsak orgona, de csembaló és kamarazenei megmérettetéseken is. A nemzetközi versenyeken 2008-tól igyekszem helytállni, a zenei foglalatosságon túl az utazás, a különböző – német, osztrák, cseh, orosz stb. – kultúrák megismerése is élményt jelent számomra. Kiemelkedő mérföldkőnek érzem az ez év szeptemberében Ausztriában megrendezett orgonaversenyt. Kicsit nehéz szívvel vágtam neki, mert Amerikából csak pár nappal előbb érkeztem ha-

za. Az addigitól szinte teljesen eltérő repertoár játszására kellett felkészülnöm a rendelkezésre álló rövid idő alatt. Kérdéseim a Jó Isten felé is a kétségeimet tükrözték, de érdekes módon a tőle jövő üzenetek meg folyton csak bátorítani akartak, és végül is az ő biztatásával, a tőle kapott erővel kerültem be a verseny harmadik, döntő fordulójába. Igazán hálás vagyok érte.

– Mit jelent számodra a sokféle zene közül az egyházi muzsika?

– Legfontosabbnak, szinte vezérelvnek gondolom, hogy: lelkesen énekeljünk! Legyen szó akár gyülekezeti, akár énekkari éneklésről, de még a hangszeres játékban is ezt tartom kiemelendőnek. A baptista gyülekezetekben – zenei elődeink szolgálata által jól megalapozottan – nagy előnyünk a más egyházakkal szemben, hogy tudunk ritmikusan, rugalmasan, hajlékonyan énekelni. Bármilyen stílusú egyházi muzsikáról legyen is szó, úgy érzem, törekednünk kell arra, hogy a lélek tüze, annak melege is áradjon az éneklésünkből, zenélésünkből.

- Korábban a székesfehérvári, majd a pesterszébeti baptista gyülekezetekben nevelkedtél és orgonáltál. Mi inspirál a gyülekezeti-templomi szolgálatra?

- Nagyon erősen hatott rám Isten hívása az ő szolgálatába, ezt különleges ajándéknak, megtiszteltetésnek tartom. Eleinte csak annyit szerettem volna tudni, ha senki más nincs, oda tudjak ülni a hangszerhez a gyülekezetben. Aztán Isten megadta, hogy az időm és energiám legnagyobb részét a zenetanulásnak szentelhessem, sőt hivatásomul is ezt válasszam.

- A neved ismerősen cseng egyházzenei körökben – már csak édesapád révén is. Hogyan élted meg ezt a nemcsak családi, hanem egyben zenei kötődést, és mit jelent most az új helyzet, hogy szétváltak útjaitok?

- Az elválás – a kirepülés a család szorosabb köréből – néhány éve már fokozatosan tart. Hálás vagyok szüleimnek, hogy az útra bocsátást is jól kezelték. Édesapám eleinte természetesen segített szakmailag is, de aztán kellő szabadságot engedett.

- Még fiatal ember vagy, „előtted az élet”. Megtudhatunk-e valamit a jövőbeli terveidről?

- A következő néhány évet mindenképpen a tanulásnak szentelném. Hosszabb távon itthon szeretnék letelepedni, még akkor is, ha egy-két szemeszter erejéig lehetőségem lesz külföldön szakmai tapasztalatokat szerezni. A legfontosabb tervem azonban, hogy valamilyen módon a Jó Isten szolgálatában maradhassak.

- Ehhez sok erőt és az Úr áldását kívánjuk számodra!

Kovács István
karvezető

Szó és a csend

Ahogy a jó szó lehet élet,
úgy a hallgatás is, ha áldott –
isteni szó s a Lélek csendje
együtt teremt csak új világot.

Nagy teremtő hatalom a szó,
s ha Isten mondja, mindenható,
de a Lélek csendje is erő...
Isten a szántó és a vető.

Otthona a magnak a csend,
s ha szó hangzik, a föld terem...
De összhang is kell, a jó rend,
áldását hordozó kegyelem.

Venyercsán László

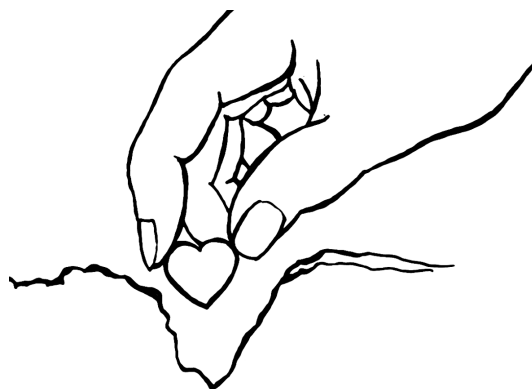
Bizonyságtételek

Az ima mint mag

Ha valamit szeretnél Istentől kérni, légy bátor és kérjél tőle! Kérj tőle ígéretet, és ő megadja neked. Istennek ígéje tele van ígéretekkel, amelyeket neked szánt személyesen. Ő tudja, hogy milyen küldetéssel érkezted a földi létbe. Kérd el tőle küldetésed titkát! Ő meg fogja adni.

Hadd térjek önmagam felé!

Amikor *Billy Graham* először járt Magyarországon, majd később pedig elolvastam A Szentlélek

című könyvét, egy magot ültetett el a szívemben az Isten, az ima magját.

A magnak az a tulajdonsága, legyen az búzamag vagy gyümölcsfa- vagy más egyéb mag, ha egészséges és a földbe elültetjük, kibújik a földből, megnő és gyümölcsöt terem.

Ilyen az ember lelke is.

Amikor az ima magja elültetődött lelkemben, imádkozó gyermekévé növesztett Isten. Tudtam, hogy Isten ezt a szolgálatot bízta rám. Bátorságom lett imádkozni. Imádkozáskor mindig azt tapasztalom, hogy a Szentlélek az, aki bátorít, és imádják velem együtt Istent.

Voltak kívánságaim, nagy dolgokat akartam kapni és tenni az életemben. Ekkor kaptam meg imádságomra az első választ és ígéretet Istentől.

Jeremiás 45,5: „És neked nagy kívánságaid vannak? Ne legyenek! Mert most veszedelmet hozok minden emberre – így szól az Úr –, de te életedet ajándékkul kapod, bárhová mégy”. Micsoda ígéret? Ajándékkul kapom az életemet nem könnyen, azt mondja, veszedelem közepette. Ima nélkül ezt lehetetlen elérni. Mit tesz az imamag, ha kifejlődik, olyan terebélyessé lesz, hogy bárhová megyek, szórhatom az ima magját. Ami majd másokban is kifejlődik és gyümölcsöt terem.

A veszedelem napja, a mindennapi élet harca itt van az életünkben. Hogy győzni tudj, légy te is imaharcos!

Papp Ferenc

Kinek gyújtunk gyertyát?

Meggyújtjuk minden évben. Ilyenkor mindig béke van. Csendet szítál a hó, ha van, ha zúzmarra borul a tájra, szikrát vet az estben, ha gyullad már a gyertya. Gyermekeink ünnepi öröme szinte elég is nekünk. Adunk, adhatunk. Állunk az ünneplőbe öltöztetett fenyő mellett, s csendesen énekeljük: „Mennyből az angyal...”, és nem tudunk nem emlékezni Jézus Krisztus születésére, az angyalok biztató szavára, amit a pásztoroknak mondott: „ne féljétek, hirdetek néktek nagy örömet!” A szentestén megállunk egy pillanatra gyertyát gyújtani, emlékezünk régmúlt ünnepekre, majd visszaidézhetetlen varázslatai ellobbannak, mint a gyertya lángjai. Fiatalabak voltunk, talán erősebbek a hitben? Vagy talán azért kedves, mert együtt nézhettünk a gyertya lángjába mindazokkal, akiket szerettünk?

Kinek gyújtunk gyertyát évről évre? A családnak, gyermekeinknek? Olyan kicsi lenne a fénye? Sugarai megtörhetnek az otthon falán, s visszavetné fényüket az estére gondosan bezárt előszobaajtó? Nem! A gyertyafény nem hunyhat el az ünnepen. Jönnek a hétköznapok. Órizzunk kell valami meleget a karácsonykor magunkhoz vont lángból, hogy jobban figyelhesünk egymásra. Él-e bennünk az igény, hogy testvérünk mellé álljunk, akinek szüksége van ránk? Nem kell sok, de tudja mindenki, hogy néhány jó szó is életet menthet?! Ma én neked adom, holnap tőled visszakapom. Talán. Ne mondd, hogy mit nekem a másik! Kell, hogy sokat érzünk egymásnak. Együtt, egy világban élünk. Ne fújjuk el a melegítő gyertya lángját sem adventben, sem karácsonykor! Fényére, melegére szükség lehet még holnap is. Neked is, nekem is, mert annak a fénynek örökké világítania, melegítenie kell!” „Légy hát az égi szeretetnek te is hírnöke...!”

Czihát Károlyné

Hírhozó - hírvivő

♦ **Presbiterválasztás teljes egységben.** Gyülekezetünk tag-sága 100%-os egységben választotta meg *Cserés János* előljáró testvért presbiterré. Testvérünk élete Szatmárnémetiben indult, és közel másfél évtized óta tagja az újpesti gyülekezetnek. 2004-től választott előljáróként szolgál, aktívan forgolódik a gyülekezeti munkában. Ha kell, a tányért hordja körbe, alkalmi igehirdetést, imaóra-vezetést végez, de legfőbb szolgálata a törekvőkkel való foglalkozás. Ünnepeles felavatására 2010. november 21-én került sor. *Mészáros Kornél* lelkipásztor igehirdetését követően a Presbiteri Tanács képviselője, *Sólyom Attila* presbiter hitvallási kérdésekről beszélgetett Cserés

János testvérrel, majd az ünnepeles fogadalomtétel után *Marosi Nagy Lajos*, a Presbiteri Tanács elnöke és *Mészáros Kornél* lelkipásztor mondott avató imádságot. Cserés testvér mögött felsorakoztak a presbitertársak is, akik az énekkar áldáskérő éneke alatt kézzel fogadták körükbe Cserés János presbiter testvért. A köszöntések sorában *Frittmann Zsombor* gyülekezetvezető mondta el jókívánságait. Az ország presbiterei nevében *Sólyom Attila* köszöntött. *Cserés Erzsikét*, a feleséget *Pappné Beharka Célesztá* buzdította, a család nevében pedig *Cserés Attila* nyíregyházi lelkipásztor szólott. Az istentisztelet végén sokan személyesen fejezték ki örömeiket, jelezve, hogy sokan kívánják testvérünk avatotti szolgálatát.

♦ **A baptisták szolgálata Újpest főterén.** Sűrű hóesésben került sor az idén a város által szervezett adventi gyertyagyújtó ünnepségre. A zord időjárás ellenére sokan eljöttek a karácsonyi vásár forgatagába, sokan megálltak a baptista gyülekezet pavilonjánál is, ahol lelki táplálékot kínálva felváltva szolgáltak testvéreink. November 28-án az új főtéren felállított színpadon öt óra után néhány perccel megszólaltak a rézfúvósok *Kovács István* testvér vezetésével, majd a katolikus és református lelkészek megnyitó szavai után *Mészáros Kornél* lelkipásztorunk gyújtotta meg az első adventi gyertyát. Fialtaljaink egy aktuális színdarabot adtak elő *Györgyné Várady Andrea* feldolgozásában, majd *Czihát Károlynénak* az *Új Lant* X. évfolyam 6. számában „Kinek gyújtunk gyertyát?” címmel megjelent írását a szerkesztő olvasta fel. *Várady Endre* testvér alkalmi versét követően baptista gyülekezetünk programját lelkipásztorunk adventi gondolatai zárták.

♦ **Szeptemberi számunkban** szívesen köszöntöttük jubiláló testvéreinket. Ugyancsak ebben az évben ünnepelte *Karas Imréné* 80., *Kocsi József* és *Merkl Ottóné* 75., *Dari Géza* és *Kocsi Józsefné* 70. születésnapját. Lelkipásztorunkat, *Mészáros Kornél* testvért pedig 50. születésnapján köszöntöttük. Legyen Isten áldása mindnyájuk életén!

Új Lant

Az Újpesti Baptista
Gyülekezet Lapja
Alapítási év: 1936

Szerkeszti:
a szerkesztőbizottság
Felelős szerkesztő:
Marosi Nagy Lajos
Tördelte: Papp Szabolcs
Készült az O-Pont
Nyomdában
Felelős vezető: Gyóri Énok
ISSN 1217-4378
www.ujpest.baptist.hu/ujlant